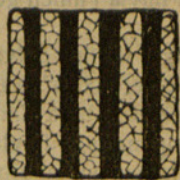

METRALLA

Surt el divendres

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts p' les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en matèries religioses, polítiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

Baix de S. Pere, 2, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

La jornada del diumenge pròxim

Are tota l'atenció de Catalunya està ficsada en la jornada del vinent diumenge. Arreu del nostre poble palpita un neguit profund d'ansietat y d'entusiasme. Es que l'importància y la transcendència d'aquell dia està reclosa manyagosaament dintre el cor dels catalans. Serà el dia 21 que tot Catalunya, en un moment solemne, en un moment simbòlich, farà la pública manifestació del seu complet y integral ressorgiment.

Perque les eleccions de la present legislatura no signifiquen ni son veritablement res més qu'aixó: la consagració de la personalitat catalana. Els ciutadans de Barcelona, els ciutadans de Catalunya, al exercir el dret del sufragi, que al esser legal es l'exercisi civil de la llibertat, no farán altre cosa, aquesta vegada, que demostrar l'intens y coral afecte que professen á la seva patria y que la volen veure tan próspera, tan rica, tan respectable y tan respectada com se mereix esserho.

Y aixó es aixís perque no podia esser qu'un fruit sembrat ab tanta constància, ab tanta fé y ab tanta pacient abnegació, no brollés, com are, gemat y esplèndid de les entranyes de la terra. Jorn derrera l'altre l'hem anada escampant nosaltres la sana llevor que ha germinat aquestes flors. Arredossats sota la bandera gloriosa de l'Unió Catalanista, sota l'enseny lleal que'ns ha ensenyat a bregar per Catalunya franca y desinteressadament, en tots els días y en totes les èpoques, aixís aquelles en que les passions exaltades entorbellen la vida social dels catalans, que en aquelles en que la calma y la tranquil·litat rallaven á l'indiferència, nosaltres hem predicat sempre, hem treballat sempre pera desvetllar en el cor de la nostra rassa el sentiment de l'amor á Catalunya y á la seva dignitat com á fonament primordial de tota acció de deslliuransa y progrés.

Avuy ha vingut el moment precís en que les circumstàncies han sigut propícies y el fruit s'ha revelat. Avuy á plena llum del sol, les fulles s'esbadellen ab ayre de felís prometença y per tot respiren aquest sant amor á la terra qu'ha dignificada y enaltida. Per tot recullíreu l'afirmació de que'ls catalans hem ja comprés d'una manera unànim y decidida que la salvació de Catalunya, tal com nosaltres hem dit sempre, està per demunt de totes les apreciacions de partit.

Sols á n'aquest esprit obeeix el magne moviment de Solidaritat catalana y sols á l'impuls d'aquest ideal, es que'ls ciutadans realitzaran l'importantíssim acte d'imposar la seva catalana voluntat.

Han caducat ja les promeses dels partits polítics. L'experiència ha portat la desconfiansa al poble y aquest ha comprés que sols d'ell ha de refiar-se. S'ha posessionat del seu

La darrera nit d'un sentenciat
á no esser més diputat.

(Parodia del quadro «La dernière nuit d'un condamné à mort».)

En Lacandro: — ¡ Y cóm m'haig de veure pe'l meu mal cap !

esser; ha pres consciència de la seva forsa, ha mediat el seu alçans y s'ha convenut de que en ell hi havia l'únich germen de vida que'ns restava.

Per això les ha deixades, les diferències de partit; per això s'ha unit en una aspiració comú que es el bé a Catalunya y per això ha resolt emprendre la lluita per compte propi sense imposicions ni violències, sino fent lo que devia fer naturalment y imposantse com devia imposarse lògicament.

Per que la Solidaritat es obra absoluta del poble y la Solidaritat triomfarà per l'esforç únich del poble.

Es el poble qui's dignifica, qui s'enlayra, qui s'affirma. Es la seva dignitat la que sura pel demunt de tot Catalunya després d'haver trencat les crostes fastigoses de la política corrupta y fraticida a que'ns tenien agarrats. Es ella la mestressa. Y en prova d'això, hem de ficsarnos com aquest moviment, que es moviment de protesta, no s'exteriorisa ab procediments propis dels pobles que no han pres consciència de si mateixos y que son esclaus de les oligarquies polítiques de tots els colors, sino ab armes nobles, ab armes de civisme, ab l'arma del dret que es l'arma que'l progrés ha posat a les mans dels homes moderns.

Triomfarém ab elles?

Nosaltres plens de fé y de convenciment, ratificantnos en el criteri que sempre hem sostingut, repetim ab l'Unió Catalanista la profecia qu'avuy se compleix: **Quan tots els catalans tinguin consciència de lo que son, Catalunya tindrà tot lo que vulgui tenir.**

Passant llista

Si'l parlava de les bombes qu'aquets dies han petat, els lectors se pensarien que'ls donava rescalfat: aixís donchs, parlém d'assumptos que son més d'actualitat. No vull dir del setmanari qu'aytal títol sol portar, puig d'aquest, els jueuistes no volen que'n parli pas. Parlaré dels lerrouxistes y d'alguns dels seus magnats que treballan com uns negres per sortirne diputats, boy prestantse a fer el joch de desbaratar els plans que per bé de Catalunya porta Solidaritat. El primer qu'obra la llista vayo, no faltaba más, es l'astut D. Alejandro, que, per por de naufragar se presenta per dos puestos: l'altre's diu Valenti y Camp, es un escriptor de moda defensor del mal de cap y d'un bell aplech de tesis socialistes fins... allà. En Johana allí a Figueres diu, que pensa derrotar al repúblic Salvatella, ija veurém que passarà! En Pich y Pon, no'n té prou del bobó que li van dar que també vol fer la contra al simpátich Laureá. Cap a Vich, la turbonada vol també descarregar, y presenta, iquí ho diria! al Andréu Serra y Rafart. Jo no soch d'aquell districte ni profeta, prò en vritat que'l tal Serra treurá un mico gros, com l'elefant del Parch. D. Ricardo Fuente Asensio (juy!, quin nóm mes castellat) se presenta per Tortosa; jo no sé perquè això fa sapiguent que'n Montayola li darà un disgust dels grans. Y... ja sóm a Barcelona que, ¡dimontris! bé ha costat fabricar candidatura contra Solidaritat: majories sols pretenen, minories? cá! qu'es cá!... y aquesta candidatura qu'ha costat tant de llimar y que jo, ja ni pensava de poderne avuy parlar, la forman D. Alejandro (aqueix no hi pot pas fallar) l'Estévez, Serraclara, en Mir y en Sol apatag; cinch senyors que tenen ganes

de sortirne diputats empró'm jügo un peix que tots, ab les ganes quedarán. En resumen: son deu cándidos que's presentan candidats sens contar al rey y amo de les forces del hostal, y, en Mayner y algún altre que del compte m'ha escapat, olvidet que'ls metralistes no dupto'm dispensarán. Y are dich: veyent la pinta d'aquets senyors qu'he citat, ¿que haveu fet senyors rebeldes progresius, descamisats, de l'honrada blusa obrera? y en Ferrer ¿com ha quedat? ¿no perillan els cum-quibus? ¿la verdat, ja marxará? ¿que potser algún misteri la qüestió ja vá fallant, ó es què per por d'un trompis cap mico li voléu dar? Si teniu por d'això últim no presenteu candidats que, una volta farán aygues vostres plans malehirán. Mes, ¿que dich? si vostres fets sabém que van a parar a destorbar la campanya de la Solidaritat, procurant per tots els medis el fer sortir triomfants, no vostres candidatures que sabéu no sortirán, sino'ls cuners caciquistes vil aixám d'encasillats. Treballéu, treballéu forsa contra Solidaritat, feu vils pactes y conxorxes, que la paga ja vindrá, prò la paga que mereixen els traïdors, vils y malvats.

JAN.

Dissapte

"Metralla,, extraordinaria

D'ensenyansa obrera

L'enginyer en Ramón Puig y Negre, a qui no ting el gust de conèixer personalment, mes per qui sento una fonda simpatia, endevinant en ell un esperit obert y generós, ha llensat en el darrer nombre d'aquest periódich una idea que no dupto en calificar de veritable troballa.

Proposa la organissació de consultoris hont tot obrer qui ho necessiti trovi una persona de coneixements que li resolgui duptes, problemes particulars, li dongui la clau d'algun principi científich, li afermi'l criteri en alguna qüestió incompletament estudiada ó'l posi en camí pera l'adquisició d'un dato práctic senyalantli's manuals, agendas y obras de recopilació pertinents a cada cos

Es aquesta una hermosíssima pensada, molt facilment realisable sense cap dispendi, poquentse comptar com no mancarán sens dupte los que com lo Sr. Puig y Negre s'oferrán a fer personalment la feyna, turnant en aquesta per setmanas ó per mesos, y jo puch dir desde are al simpátich autor del projecte qu'el transmetré al Institut Obrer Catalá y ab goig l'acceptará, n'estich segur, sentint tots una fonda satisfacció en veurens reforçats ab la seva decidida cooperació.

Complement d'aquesta pensada del Sr. Puig ha d'esser la creació d'una biblioteca popular tant modesta com se vulgui; prò hem de fer que surti al pas de las dificultats de la vida ab que's topa l'obrer per mancansa d'estudis tingui un lloch hont al costat del text escrit, trovi'l text vivent qu'enforteixin lo seu esperit y esclaireixin la seva inteligencia.

G. ESTRANY.

L'OBRA DE EN LERROUX

L'home que sent y pensa y es verament honrat; deu procurar ensenyar al poble el camí de la veritat; no deu esser hipòcrita ni egoista; no deu entussiasmarse per discursos més ó menys sentits encare que eloqüentment pronunciats. La seva norma de conducta deu esser analisar les obres del que'ls pronuncia y veure si es mereixedor y digne dels ideals que propaga.

Aixó sentat, contestaré, encare que potser molt feblement, als que fanatichs d'un home y fervents antisolidaris, creuen ab un Lerroux y el consideran ferm defensor y apostol de la democracia, únich home que pot portar ab son modo de fer la redempció del proletariat. S'apoyan élls en que essent la democracia base y fonament del partit republicá, els republicans tots, devían donarli el degut apoyo y seguir a peu ferm y sense escrupols de cap mena el seu programa, programa d'odi contra la Solidaritat, a quina conceptuan una conxorxa immoral, y a quina califcan de caciquisme d'última moda.

Qu'aixís pensin els polítichs-vells y fracassats, no m'extranya: qu'aixís ho diguin aquells que ab los desastres colonials encare no han volgut pendrer experiència, no'm fa fret ni calor; que aquells que per odi als seus contraris y per negoci dels seus directors ho pensin y ho propaguin cada dia diferentment, tant se val; que ho enalteixin aquells que tenint càrrechs públics els importa un pito l'integritat dels principis y el be del país, ja sabém ahont van a parar; y en fi, que ho prediquin els que explotan causes justes pera enfilar-se en llochs que jamay obtindrian si la seva conducta política fos noble y honradament desinteressada, no'ns conmov. A tots aquets ja'ls conèixem. Empró que ho sostentin, qu'ho prediquin, qu'ho propaguin els desheretats de la fortuna, els paries de sempre, me dona vera pena.

Jo no crech que'ls únichs que poden salvar l'Espanya del estat dolorós de postració en que's trova, puguin esser homes sense escrupol moral, car importantlosi molt poch les conseqüències, aquestos solsament podrián atrevir-se a una revolució ridícula.

Y solzament atrevir-se, perquè'l poble que no'ls creu y no'ls segueix, els portaria a un fracàs imminent. El poble sols se mou y's fa matar per ideals nobles arrelats en els seus cors y dirigits per homes honrats. Sense aquestes circumstancies les revolucions, ¡ay! son focs d'encenalls.

La paraula democracia es molt vaga, es molt capciosa, quan no es ben aplicada. Lerroux no ho es de democrata. Les seves obres, les seves conviccions y els seus discursos mateixos demostren tot lo contrari.

Lerroux no ho es de republicá. Ses campanyes, ses amistats y son procedir, envers certs agents de la monarquia ens ho testifcan. —Lerroux no ho es de proletari.— Ses mans, jamay enduredes per l'eyna del treball, sos abonos al Suís, son chalet als Josepets, son cotxe de dos caballs, sa cara, sa indumentaria, sos dits enmanillats ab anells d'or y pedreria, ens diuen qu'es un burgés perfecte.

Se diu proletari, republicá, democrata, —direu vosaltres. ¡Ah, s'ho diu!— contesto jo. Per aixó mateix, per evocar sants ideals qu'ha corromput ab tota sa llarga vida política, y es precisament per lo que'ntench que més hauria d'esser despreciat de tot home honrat sigui del partit polítich qu'es vulgui, empro més, molt més per los qui son fervents devots de l'esglesia republicana.

Els reventadors de pisos, ab tot y esser lladres d'ofici, parlan sempre, y fins ab més interès que'ls altres, de la honradés. Els polítichs farsants ab tot y haber contribuït a la desgracia de la nostra nació, recordan sempre sentiments de regeneració.—

¿Teniu confiansa, senyors antisolidaris, ab la honradés dels primers, dels reventadors de pisos? Tampoch ne tinc jo ab la regeneració dels segons, dels polítichs d'ofici.

Cert que'ls primers poden arrepentir-se y els segons regenerarse. Quan aixó sigui, aleshores jo ho aplaudiré y m'en felicitaré, pero ab tot y aixó dubtaré d'ells y restaré confiansa en homes honrats com en Figueres, Pi Margall y tants y tants altres.

En Lerroux no ho es ni ho ha sigut may un home convenut. L'home convenut arriba al extrém de sacrificar-se en be del poble y per consegüent es digne d'aplaudiment; Lerroux, si seguim son procés històrich d'home polítich, jamay ha sigut de la pasta dels sacrificats, ha passat d'un matis al altre, ó mellor dit ha procurat sempre assegurar la breva. Ell després de moltes fluctuacions polítiques no ha passat al camp republicá, per defensa de la democracia veritat, de la llibertat dels pobles, y de tot l'extens programa de millorament pera la classe treballadora; sino que ab ses trasses y manyes ha desfet en primer lloch l'unió dels treballadors en les societats de resistencia, els ha portat per falsos camins y extreviades tasqueres y avuy els fa treballar (als que'l segueixen) per una monarquia, d'una monarquia que'ns ha proporcionat governs dolents, procurant no el be del poble obrer, no l'aspiració del poble republicá sino l'orgull, la vanitat d'enderrocar als qui l'han aterrat a n'ell.

Jamay podré creurer en un home qu'escriu

articles com «El alma en los labios» y «Quiero gobernar»; jamay puch donar fe, en mon cor de democrata y altruista, de lo apuntat en l'article de «Solidaridad y yo» car en aquets treballs sols hi veig vanitat política, ganes d'esser amo y senyor y treballs en profit d'una monarquia. N'estich fermament convenut, ho crech per convicció, en Lerroux es un ferm defensor de la monarquia, en Lerroux compleix fidelment el treball per quin el pagan els que mangonegen les cireres del Estat.

No vos causi sorpresa llegidors, aquest modo de pensar, que per altre part de revolucionaris de la faysó del redemptor y apostol del proletariat ne trobariam d'altres dintre l'història contemporanea. Moret, Martos, López Dominguez, Canalejas y tants d'altres, foren un temps republicans que seguían les inspiracions d'en Sagasta. ¿No pot esser Lerroux, qui segueixi l'ordre de llista, obehint als successors del home del tupé?

El temps queda per testimoni y jo crech no molt llunyá el dia en que Lerroux formi part del Concell de ministres d'una monarquia perquè a Espanya de qualsevol cridaireen fan ministres. La Solidaritat, ha descobert el llautó ab quin se cubria el redemptor y aqueix una volta descobert ¿que farà? *arrimarse al árbol que más cobija*, vendrens a tothom ab tal de viure ab l'esquena dreta.

IGUALADÍ.

Unió Catalanista

La Junta Permanent de la Unió Catalanista, en sessió tinguda'l dia 13 d'aquest mes prengué entre altres, els següents acorts:

Contestar al Centre Catalá de Santiago de Xile, remerciantli les ofrenes y salutació que ha fet a la Unió Catalanista y expressarli la satisfacció ab que entra ab relacions ab aquella patriótica entitat.

Presentar al Concell General las sollicituts d'adhesió de les següents entitats y periódichs: Centre Nacionalista, de Pineda; Associació Jovenut Nacionalista, de Rubí; Centre Autonomista, de Igualada; Associació Nacionalista, de Gelida; Centre Autonomista Olotí.

Periódichs: *Enllà*, de Molins de Rey; *Acció Catalana*, (diari) de Sabadell; *Patria*, de Igualada; *METRALLA*, de Barcelona, y *Revista Olotina*.

Dirigir una comunicació a Don Francisco Bartrina, Delegat de la Unió Catalanista a Calella manifestantli que ferma la Junta Permanent en mantenir en tota sa puresa'ls principis nacionalistes deixa sens efecte'l nomenament de Delegat que dit senyor possehia.

Acceptar l'encàrrech de commemorar els fets del any 1845, ocorreguts a St. Andreu de Palomar a quin efecte se constituirá una comissió composta del Dr. En Geroni Estrany, delegat de la Unió Catalanista y de las personas que nomenin el Concell Regional Federalista de Catalunya, la Lliga Regionalista, Catalunya Federal, Centre Nacionalista Republicá, Centre Catalá de Sabadell, Centre Popular Catalanista de St. Andreu de Palomar y Avens Nacionalista Republicá del mateix poble.

La lluita s'apropa

Coratje, catalans; coratje y energia.

La lluita qu'el diumenge quedará definitivament resolta ab els vostres sufragis, es una lluita sense precedents en l'història del nostre poble. May, absolutament may, habíam sentit una tant intensa febricitat vivificada, y es que cap-lluita electoral habia tingut la suprema significació que té la qu'está a punt de resoldres. No es pas una persona que lluita contra un altre, no; es una realitat encarnada en tot un poble que lluita contra la forsa d'uns homens sense ideals ni sentiments; es el patriotisme, el verdader patriotisme, el que dignifica els pobles y enalteix las rassas, que lluita contra'l *patrioterisme*, contra la reacció, contra la forsa bruta.

Avant, donchs, y no defallim, catalans; que encara sentim el dolor de las vergassadas rebudas. Es un deber el que tenim d'aportarli tot l'entussiasme y valer en la lluita que s'apropa; es un manament de la nostra dignitat com a homens y com a catalans.

Y no heu de tenir cap classe de por per las ridícoles amenaces que desde certa premsa llencen, teniu de despreciarlas com desprecieu sos insults, puig contra la suprema

voluntat d'un poble conscient del seu deber, poch hi valen tota mena d'amenaçes. Catalunya lluitarà, y sigui quin sigui el resultat de la lluita sabrà ferse respectar la seva voluntat.

Y are permeteume qu'acabi del mateix modo qn'he comensat: coratje, catalans; coratje y energia.

R. V. C.

Dissapte

“Metralla,, extraordinaria

Patries y fronteras

III

Com deyam, donchs, hi ha gent que viu *entre* nosaltres y que no viu *ab* nosaltres. Lo seu pensar y'l seu sentir no's fonen ab lo nostre sentir y ab lo nostre pensar; ni ells ens acaban de comprendre may ni tampoch nosaltres los compremem; la seva inadaptació es casi be complerta a la nostra manera d'esser.

L'estudi d'aquest cas particular que cada dia tenim davant dels ulls ha de servirnos molt pera esclarir lo concepte de patria. Los individus qu'están en aquest cas, no la tenen aquí la seva patria, l'han deixada darrera seu y aquí no la retrovan pas; Catalunya no'ls guarda records de l'infantesa, no'ls parla dels seus avant-passats, ni's senten estremir ab la remembrança de nostras glorias d'altres temps, ni s'omplen de satisfacció ab nostras actuals prosperitats y avenços.

Es innegable que'l seu sojorn a la nostra proximitat ha establert forsa punts de contacte entre'l seu mon efectiu y'l nostre; més es també completament indubtable qu'aquestos dos mons están bon tros lluny de fondres en un sol. Aquesta ratlla moral, qu'existeix realment, que ningú pot negar sense contradir-se a sí mateix y sense tancar temerariament los ulls a la rahó, aquesta ratlla, que caracteriza, que particularisa lo nostre mon efectiu, entre'ls mons efectius dels demés homens, aixó es una frontera.

Nosaltres los catalans tenim per naturalesa una frontera que'ns diferencia absolutament dels altres homes de la terra y cada cosa qu'es ben nostre, lo terror, la llengua, la rassa, lo dret especial, la consuetut, las qualitats, los vicis, los sentiments artistichs, l'esperit individualista y d'empresa son altres tants baluards d'aquesta frontera, fentla inexpugnable a todas las prédicas mancadas de llógica y a todas las imposicions mancadas de justicia. Y'l gallego te la seva frontera moral, com la te'l castellà, com la te'l paragonés; com la te cada regió y cada agrupació humana. Dintre de cada cercle efectiu no hi cap ningú que *per naturalesa o per perfecta adaptació no hi sigui*; adaptació que may pot esser violenta, sempre ha d'esser filla dels fets viscuts en el temps; després d'una generació que serva'l recort d'una patria, esdevenen una ó dugas generacions en qu'aquell recort s'esborra y ve substituït pel sentiment de la nova patria.

Pro, ¿hem d'entendre qu'aquestas fronteras son absolutas limitacions d'afectes y son ratllas d'absoluta separació dels homes? ¿Qui ho ha dit que siguin aixó? La existencia positiva y indubtable del individu humà ¿per ventura suposa lo seu apartament, la seva oposició respecte'ls demés sers humans? ¿No han de conviure tots per la forsa imperiosa de la seva íntima naturalesa sociable dintre'l conjunt de l'humanitat?

Donchs; cada grup humà que la mateixa naturalesa forma, te una existencia tant positiva y tant indubtable com l'individu y tots, com aquest, han de conviure armónicament dintre de l'humanitat, subjectes fatalment al imperi de las lleys socials.

Quan los sentiments y la vida dels pobles se desenrotllan en la normalitat d'una armonia perfecta, las fronteras no son murallam barrat a tota comunicació efectiva, no son un recinte reclos abont l'egoisme s'entregui a l'odiositat de todas las disbauxas; son, com he dit avants, punts de contacte d'uns pobles ab altres pobles, centres de confluencia d'un sens fi de relaciones mútuas, en virtut de las quals tenen compliment las grans lleys de la vida de la societat humana.

¿Sabeu en quina ocasió la frontera adquireix proporcions de mur gegantí y te apariencias de ferrenya hostilitat? Pregunteu com arreu de la terra neixen los odís: quan en algun poble sura l'afany de domini sobre'ls altres pobles; quan l'iniquitat de la de l'injusticia passeixa triomfanta la seva bandera. ¡Oh! Allavors ja ho crech;

fins las pedras creman los peus dels dominadors, ruhtentas pel sentiment de la patria ofesa.

No n'hem de volguer en el mon de dominadors y d'oprimits; no n'hem de volguer de pobles que visquin com paràsits, com explotadors d'altres pobles. Volguemlos a tots vivint lliurament, armónicament, en la plenitud de la seva vida, ab sas llenguas, ab sas lleys, ab la seva natural y especialíssima manera d'esser, relacionantse totas las vidas unas ab otras pel complicadíssim entreteixit d'interessos materials y morals, d'afeccions, de necessitats y d'idees qu'estableixin una comunicació y un enllàs de cada individu ab la immensitat de la familia humana.

Respectemla sempre la naturalesa humana; prenem sempre els fets y las cosas tal com son y no haurem de temer conflictes de cap mena. Aquestos sempre son fills d'una violència contra alguna cosa que sigui realment existent.

Preneu per base l'amor del home a lo seu, a la seva terra nadiua y trobareu que dintre d'aquell cor l'amor patri treu nova florida y s'escampa per altres terras y arriba fins als darrers límits del mon. Lo català, plé d'amor a Catalunya, te un cercle d'afeccions intensas pera tota Espanya y encare se'n sent sobrerass pera'ls pobles europeus y'ls que més y més están allunyats moral y materialment de son propi terror.

Negueuli al català, al fill d'una regió individualisada, lo dret d'esser lo que es, negueuli la dignitat de la propia estimació, mateuli'l sentiment de patria en sas naturals arrels y aquest català, aquest fill d'una regió, ni tindrà patria espanyola, ni la tindrà europea, ni la tindrà mundial. No será res; ni home.

FIDEL.

~~~~~

¡Pobre víctima!

La intolerancia sembrada arreu de la terra catalana va donant sos fruits.

A las innombrables víctimas causadas per aqueixa intolerancia, tenim que afegirhi la mort del obrer Claveria, que, si bé víctima de sas propias provocacions, no per aixó deixa de ser digne de compassió com a home qu'era y com a ciutadà.

Digne de compassió y llástima es aquest obrer, com tots els que, engegats per las prédicas d'un home funest per Catalunya, el qual sols procura encendre las malas passions dels inconscients qu'encare'l segueixen, van arreu donant mostrars de sa inconsciencia y intolerancia.

La sang d'aquest obrer, com la de todas las víctimas que aqueixa intolerancia produeixi, caurà sobre aquest agitador sense conciencia y sos comparsas, quina única missió sobre la terra catalana es la de volguer pertorbar la marxa triomfal que'ls fills de Catalunya emprenen vers la lliberació y l'Autonomia de sa estimada patria.

Seguiu predicant odi y més odi als qu'encare enlluernau ab vostras prédicas; seguiu sembrant intolerancia entre'ls que vos segueixen, que no per aixó cullireu els fruits per vosaltres desitjats.

No per aixó ens deturau el nostre camí, sino que seguirem nostra via forts y serens, fins arribar a la fita gloriosa que'ns hem imposat, fins que llueixi esplendent per tota la terra catalana l'auba de sa llibertat.

JOAN VIVES ROIG

~~~~~

Separatistes?

No pretench pas escriure res nou que no estiga ja en la convicció dels autonomistes; res que'l nacionalisme organísat no hagi repetit mil voltas; gasto avuy un clicé vell, empro no per vell fora d'actualitat. La pau y la prosperitat de la Patria aixís ho reclaman. Hi ha qui que prent encare avuy, y majorment ovir el gros triomf que va a emportarse la Solidaritat, presentat a Catalunya com divorciada dels altres pobles d'Espanya, com desitjosa de trencar violentment els lligams qu'ab ells l'uneixen: y res més fals, nosaltres no demanem sinó justicia.

Sabem de quin modo y de quina manera va formarse la unitat espanyola, a benefici d'una unió personal de las antigas nacionalitats; sabem quin us han fet els polítichs centralistes espanyols de la hegemonia de quina han gaudit en la gobernació d'Espanya: veyem en quin estat dolorós de postració l'han conduhida; havem vist com a mercés de les idees centralistes, igualita-

ris, anti-naturals y uniformistes, s'ha esparracat l'enjoyat mantell y esquerdat la nau de la un dia rica y próspera Espanya, y en fi, com sense respectar tractats ni unions s'han escarnit y befat les institucions y lleys seculars qu'eran la font de vida y el dibuix de fisonomia, donantlosi personalitat, a les regions espanyoles.

Es per aixó y no altre cosa, que'ls catalanistes inspirem nostre acció social y política en els ideals autonomistes, segurs com estem de que l'única manera de salvar a Espanya es trevallant pera que dintre d'ella y formant un sol cos, viscan autónomas, es a dir, segons ses propies lleys, totes y cada una de les antigues nacionalitats ó regions, sota la suprema direcció d'un cap d'Estat, encarnació vivent d'un poder moderador que les representi y dirigeixi a totes en la comuna vida de relació entre elles y els demés Estats.

Aixó es d'una claretat meridiana y d'una senzillesa signe inequívoc de veritat, com a fonament qu'está en la naturalesa de les coses: y no obstant, revolta sempre ab ira farisaica als polítichs centralistes y d'altres que sens ser polítichs també son centralistes, quins a tot-hora cridan qu'atentem a l'unitat de la Patria.

Aquest fonament dels nostres temps, no obstant la seva repugnancia, te la seva explicació en causes ja velles y molt humanes.

Els polítichs centralistes y llurs corifeus son descendents directes d'aquells a qui pogué dirse un dia ab veritat, qu'eran gent *erguylosa* *é de molta ufana*, es a dir, gent despótica y absorvent que volia governar manant sempre y imposantse sempre; que pel sol fet de tenir el poder en ses mans, se otorgava com una naturalesa superior, y que, avans d'escollir les bones rahons y justes queixes dels conquistats, quant aquelles no s'avenían ab el seu albir, ó'ls destruían ó se li escapavan.

Veusaquí la clau de la incompatibilitat entre centralistes y autonomistes. Aquets volem reformar l'organissació del Estat, pera que visquin vida próspera y armónica els pobles d'Espanya; mes com per aixó cal escombrar, cal inutilisar als centralistes, cal treure'ls de les mans les rendes y els diners del poble, cridan folls de despit, d'orgull y de egoisme —¡Separatistes!—

A aquest crit, nosaltres contestem trevallant, trevallant sempre, que un jorn ó altre lluirá el sol de la justicia y allavors el mon veurá qui son ó'eran els separatistes.

B. BONHOME.

~~~~~

Aixís s'escriu l'història

Sagnier, Coderch, Bartrina, Stat. en Cta.

Domicili social: Districte d'Arenys de Mar.

Director gerent: D. Joaquim Sagnier.

Anem a parlar d'una comanditaria societat. Per més que vos figureu que la tractem en broma es un assumpt aquest que mereix molta serietat ja que's tracta de l'honra d'un districte de Catalunya.

El districte d'Arenys de Mar es objecte d'un cacicat odiós per part d'aquets senyors que componen eixa comanditaria Societat Sagnier, Coderch, Bartrina, societat que per lo vist sols s'ha proposat martiritzar a n'els que no s'ajupen davant sas *olímpicas* figuras en benefici de sas concupiscencias.

En Saguier fa algunas lligislaturas —dós— representa en las Corts a n'aquell Districte en contra d'el sentir y pensar unánim de sos fills. Fent alcaldes y secretaris del tot ab ell identificats per lo que respecta a procediments no s'ha parat en barra. D'aytal modo es aixís que pot calificar-se de «diputat més barrut de tot Catalunya». Votà la lley de Jurisdiccions y ab suspensions de concejals y d'Ajuntaments en pés, visitas *governativas* al sol objecte d'ocasionar proecessos a personas honradíssimas, etc., etc., ha desafiàt la paciència del Poble; ó sinó que ho diguin entre altres poblacions del districte, Calella y St. Celoni. No ignorem que aixó ho fan tots els *cuneros* pro si no sabem que cab d'aquestos, per *cuner* que sia, hagi portat a la práctica *ab tanta barra* sos funestos plans com D. Joaquim Sagnier en el Districte d'Arenys de Mar. En aquesta honrosa tasca han ajudat a n'en Saguier els diputats provincials, *escollans* seus, D. Joaquim Coderch y D. Francisco Bartrina.

El primer, fill del cap de Districte, es un valent trampós *electorero* en tota l'extensió de la paraula. Home d'ambició estremada, tots sos ideals se reduexen ab fer el vergonyós dels que *manan*. No s'ha parat per barra pera politequejar en el districte ja que fins no te dignitat política car que de tindre-la s'hauria retirat a la vida privada per *certas proclamas* que circularen abans y després de la llur elecció. No'n farem esment d'aquestas, no, per respecte a nostres lligidors.

D'en Bartrina, natural de Calella, n' direm únicament que: políticament parlant es us infelís. S'ha dit y's diu catalanista y *sempre* ha treballat per en Sagnier.

Atenme esas moscas por el rabo.

En conseqüencia; la *trinitat* ha manat en el districte d'Arenys de Mar, y el poble ha dit que.... prou.

Analísem lo que ha fet la *trinitat* pel districte. Ni política, ni social, ni económicament parlant *ha fet res*.

Mirem si baix l'especte *humanitari* ha fet quelcom.

De la conspiració carlina intentada per destruir Solidaritat resten a la presó prop d'una cuarentena d'homes miserablement enganyats. D'eixos, més d'una tercera part son del Districte d'Arenys de Mar, ja que son fills de Calella. Cal no més coneixels pera *endevinar* son esperit conspirador y més si's te en compte la llur coneixensa personal en quin cas se trova qui escriu aquestes ratlles. En Bartrina també'ls coneix per esser, com ja havem dit, fill de Calella y sab per lo tant lo miserablement enganyats que foren aquells, pobres, avuy presos. Donchs be; are feuse càrrech —per lo anteriorment dit— de la següent pregunta:

Qué ha fet la *cèlebre trinitat* sagnierista per'amillorar la situació d'aquella pobre gent reclosa dins las parets de la «Modelo»? Res, absolutament res. Que cal esperarne, fills del Districte d'Arenys, d'en Sagnier y... comparsa?

.....Ambicions funestas, hipocresias, venjances....

Heusaquí el lema de la comanditaria societat.

Per dignitat de Catalunya, per dignitat del Districte d'Arenys de Mar teniu d'escombrar el *montón* maurista - conservador - lliberal - sagnierista - lerrouxista que no es res al costat de l'altre *montón*, el grandíus moviment d'opinió veritable que regna arreu de Catalunya anomenat de Solidaritat Catalana y quins efectes s'han de sentir poderosament el dia de les eleccions lligislativas car serán, n'estem convenuts, el *finis omnipotente sagnierum* del districte d'Arenys de Mar, coneguda *filoxera* qu'ha invadit una de las mellors comarcas de Catalunya.

LLUIS TIÓ Y E.

~~~~~

Tasca Societaria

HEM D'ASSOCIARNOS.

En un ben pensat article del senyor Pedret y Miró, publicat fa pocas setmanas en aquest periódich, s'hi parlava del moment crítich en qu'están las societats obreras catalanas.

Es un cas que dona lloch a ferhi moltras y serias reflexions el citat per dit articulista, y jo, encare que crech no reunir la condició de profon escriptor, que es necessaria pera tractar un assumpt de tanta trascendencia, penso ferhi unas quantas consideracions.

Es cert, molt cert, que avuy l'esperit d'associació no alena en el cor dels obrers catalans. Es cert, molt més cert encare que aquelles resistents societats obreras que un dia podían sostenir vagas importants pera fer prevaldre els drets del proletari, han anat perdent la seva forsa fins que han desaparegut del món de la lluita; quedant l'obrer sense aquest element d'associació, que era per ell l'únich lloch abont podia trevallar per la seva redempció.

Han mort las societats obreras catalanas, han ben mort, y aquesta era la manera com havian d'acabar donada la seva péssima organisació.

Encare conservo viva a la memoria la impresió que rebia quan visitava alguna d'aquellas societats. Allí tot se practicava menys lo que era necessari y d'utilitat pera els individus que s'hi aplegaven. Allí sempre s'hi veyia la mateixa má; un sol home que tot ho movia y cents d'individus que acataven las sevas ordres sense ni discutir-las. Aquest individu, que moltras voltas no parlava la mateixa llengua que ells, els enlluernava ab la seva oratoria y frases *frapants*, desviantlos del seu veritable camí y portantlos moltras vegadas cap al terror xorch y improductiu de la política.

La política; aquesta es la malaltia principal que las ha portat a la mort. Aixó y el no tenir coneixement de la seva personalitat verament catalana, es lo que las hi ha llevat la vida.

Las nostras societats obreras han mort perque tenian l'ànima enmatlleuada, perque tenian una vida que no s'adaptava ab la seva manera d'esser; més ben dit, perque no's sentien ben catalanas.

¿Y nosaltres hem d'aguantarlo aquest estat de cosas? ¿Hem de conformarnos ab la mort de lo que era l'únich element de la nostra vida?

¡Companys! ¡Obrers catalans! Construïm-las de nou las nostras societats de resistencia, que ellas serán la tribuna desde ahont podrem apoyar als nostres germans de tota la terra que sofreixin explotació; pero, aixó sí, fem-las ben catalanas, y prenent per patró las de las nacions més avansadas, fem que siguin un lloch hont l'obrer, al ensemps que hi trobi la seva redempció, hi obtingui aquell grau d'ilustració necessari pera posarse enfront del capital, y poguer ser un home cult y avansat.

EMILI QUERALT Y PALLEJA

Dissapte METRALLA extraordinaria

La Solidaritat y el Nacionalisme

L'ideal nacionalista propagat arreu de totes les encontrades catalanes per l'incansable «Unió Catalanista», ha sigut, sens dubte, lo que revifant l'esperit del nostre poble, l'ha empenyut vers l'actual desvetllament patriòtic, essent lo fonament més ferm d'aquest entusiasme popular, per l'acció política que ve desenrotllantse per tots els indrets de Catalunya, y que pendrà forma'l prop-venint diumenge, diada esperansadora per molts bons fills d'aquesta noble terra catalana.

L'actual despertar del nostre poble, que'n el curs de l'actual propaganda política ve manifestantse per totes les comarques catalanes, ab admiració de molts; te les seves arrels més fondes en aquella propaganda pura, desinteressada, educativa, que durant anys y més anys s'ha vingut fent per tots indrets, parlant del Ideal, despertant ànimes somorts; acumulant energies, creant centres y agrupacions patriòtiques, nacionalisant les manifestacions totes del nostre poble y escampant arreu la bona nova d'una propera resurrecció, preparantla ab tota conciencia y procurant que tota aquesta terra, ab ses belleses, sos treballs, ses aspiracions, ses angories y ses esperances, respiri una flaire de llibertat y sia ben catalana ab cos y ànima pròpia, ruberta d'anhels vivificadors y energies creadores.

Es, sens cap dubte, que tot aquest reviscolament ha sigut més extens y més profund, per haber trobat ben preparat el terror de nostra patria, mercès a la continua propaganda nacionalista realitzada desde temps y sens descans pels elements de l'«Unió Catalanista».

El moviment de Solidaritat Catalana, ha tingut el seu precedent en aqueixes mateixes tasques nacionalistes, d'esperit ample y generós; prenyades de tolerancia y respecte mutuo; engendradores d'una nova era de pau, amor y concordia entre tots els elements constitutius de la nostra nacionalitat.

Ara, en aquest periode d'activitat y de febre política, s'es vist la forsa del Ideal; els fruits d'aquelles campanyes desinteressades en pro del complet ressorgiment d'una ànima popular ben característica. Cal, donchs, tenir-ho en compte; no oblidar aquesta ensenyansa que's avuy l'admiració de molts polítics de la nostra terra, y continuar sens defalliments, aquella tasca qu'havem d'empendre novament ab més dalit y ab més constancia que may.

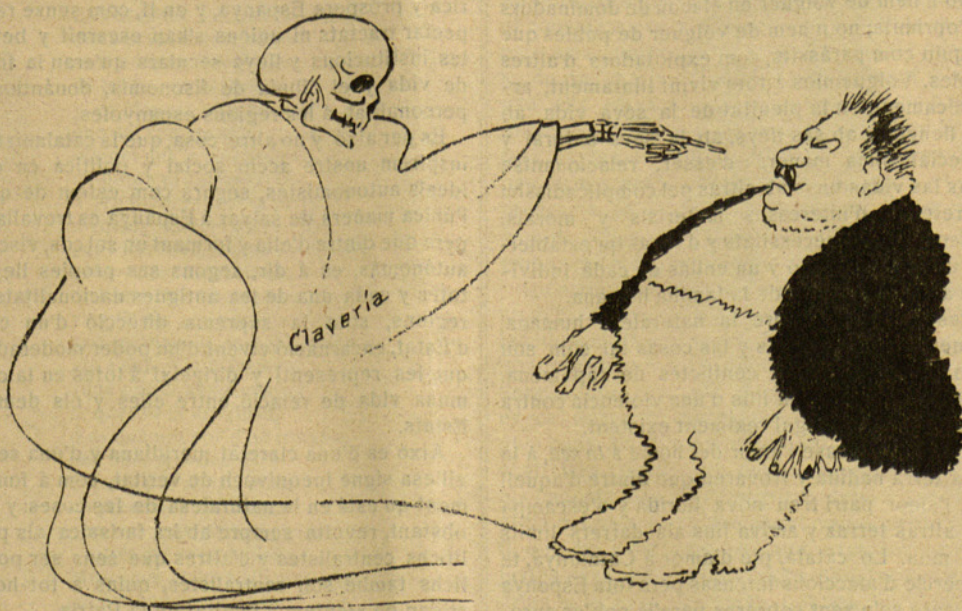
Solidaritat Catalana no ha d'esser mes que una manifestació espontànea, natural, de tot un poble digne y culte, que prescindint momentàneament de tota mira ó convicció circumstancial que pugui dividir-lo, s'uneix accidental ó permanentment, per declarar el seu dret a una vida pròpia y disposarse a la defensa de tots els seus interessos, de totes les seves llibertats. Solidaritat Catalana, segons la declaració feta al poble, en el meeting del darrer diumenge, es un ressorgiment de protesta que ha esdevingut integració sentimental de l'aspiració de Catalunya a redimirse y regenerarse; concretant aquesta aspiració en el mot d'Autonomia.

Mes el Nacionalisme es la concreció d'aquella aspiració general, es l'afirmació de la nostra personalitat, es el verb engendrador de la nostra voluntat nacional, encara no formada, y que tendeix a constituir una solidaritat més perfecta, més estable y de resultats definitius.

Jo no sé si la Solidaritat Catalana, avuy constituïda, será perdurable ó be si la unió de tots els seus elements será malhauradament rompuda en plasso mes ó menys llunyà. Però sí puch assegurar, que per sobre de totes aquestes unions y solidaritats, filles a voltes de moments irreflexius, de conveniencies polítiques ó de campanyes aparatoses, hi surarà sempre l'ideal nacionalista, ab tota sa forsa creadora, perdurant eternament, com a fill de les propies entranyes de la terra, a la que després sosté, guarda y engrandeix ab la mateixa sava vital que d'ella ha adquirit, y que d'ella l'ha format.

Es per aixó, que jo crech que ab Solidaritat ó sens ella, formantne part, que per sobre d'ella, els nacionalistes havem de continuar la nostra tasca, y aprofitant aquest actual desensopiment, continuar nostre romiatge per totes les encontrades catalanes,

Els fruits de la intolerancia

Tu... tu... en tens la culpa.

cantant la bona nova, sembrant llevors fructificadores, aixecant els cors, enlairant les penses...

Passada l'actual febre política, es precis y necessari que tots els elements nacionalistes ens agrupem, acostantnos els uns als altres y formant una organizació vigorosa y armónica que'ns permeti fer més productiva la nostra tasca, més profitoses les nostres propagandes.

Es precis y altament convenient que passada aquesta excitació electoral dels moments actuals, nos dirigim novament al poble, posantli de manifest totes les nostres aspiracions patriòtiques y redemptores, fins arribar a la finalitat desitjada d'una completa resurrecció.

Cal, que mentres els uns afirmen les seves idees polítiques sobre formes de Govern, els altres propaguen les seves creencies religioses y els de més enllà es preocupin de les seves reivindicacions socials, nosaltres infiltrém dins de ses propies idees, creencies y reivindicacions l'esperit nacionalista, pera que ell encarni y es manifesti en totes les seves activitats y en totes les seves aspiracions.

Passada la lluita del propinent diumenge y sens pararnos en l'extensió de la victoria que pugui alcansarse, preparemnos novament y recordantnos que hi han indrets de Catalunya que no han sentit la nostra veu ó que resten quiets y indecisos, corremhi a desvetllarlos, ajudemlos a regenerarse, que per tot ahont la terra nos diga que es Catalunya, nosaltres havem de procurar que sos fills sien catalans.

Procurém estrenyer més els amorosos llaços que deuen haverhi entre tots els fills d'aquesta terra; fem que aquesta vagi adquirint cada dia fesomia més característica y apropiem més el jorn d'auada riallera, d'una perfecta Solidaritat Catalana que manifestant la seva voluntat nacional, reconquerirà l'integral autonomia de la nostra Catalunya, sempre expansiva, amorosa y altruista.

E. VIDAL Y RIBA

Metrallades

Recomanem als electors del Vendrell, que abans de votar al candidat anti-solidari Valenti y Camp, escriguin a l'Alfred Calderón demanantli quan li donà dit Valenti y Camp de la edició dels seus articles, perque segons nostres informes se va quedar ab tot.

Aquest es el gran filòsof que presenta en Lerroux per candidat al Vendrell, per fer de gos al caciquisme y, segons diuen, per cobrar 10.000 pesetas de l'Alegret. ¡Quanta farsa!

Voldríam saber si l'Huelin ha pagat els gastos de las passades eleccions, puig que a Vich sabem que encare hi ha qui geimega.

Recomanem als fondistes de Vich que fassin l'ull viu, que cobrin per endavant, que, del contrari, no cobrarán.

De El Progreso del dilluns extrayem la següent y formal informació referent al meeting del Tivoli. «Vamos al mitin. Un solidario nos vende la invitación por treinta céntimos. ¡Treinta céntimos! El papel vale más...»

Y més avall, a la mateixa plana hi llegim: «La papeleta que nos sirvió para poder penetrar

METRALLA extraordinaria

Dissapte sortirà un número verdaderament extraordinari de METRALLA dedicat a la lluyta del vinent diumenge.

Malgrat l'esser de quatre planas y orlat ab els colors de nostra bandera, costará solament 10 céntims.

El producte del mateix será destinat a la suscripció pera sufragar els gastos de Solidaritat Catalana.

Dissapte — Dissapte — Dissapte

en el Teatro Tivoli nos proporcionó el triste desembolso de tres pesetas. Sense comentarls.

Llegim en una correspondencia de Pineda inserta en La Comarca de Llevant: «En Sagnier es un digno fill de la terra y sent l'amor a Catalunya com el qui més.»

El fulano que ha escrit aixó no té vergonya; puig tothom sap qu'en Sagnier es un indigne català que votà la Ley de Jurisdiccions, de la mateixa manera que demà ajudaria a sembrar de sal la nostra terra, si li manessin els seus quefes de Madrid. En Sagnier es d'aquells indignes catalans que se'n donan vergonya de parlar la llengua catalana. En Sagnier es un Judas que's vendrà Catalunya per trenta diners ó, verbi gratia, per una acta de diputat.

Un català ben nascut no pot votarlo. Perque nostres llegidors s'acabin d'enterar del modo com s'inventan las mentidas en la premsa lerrouxista, allà va un botó per mostra.

En el penúltim número de La Rebeldía explicavan que a la estació de Lloret hi havia uns quants solidaris al andén y que aplaudian a n'en Calvet, y que feyan cara de burgesos catalanistas, y que un senyor gros no podia pujar, y que un mossó va cridar Lloret un minuto, y que's catalanistas van insultar al quefe d'estació perque era castellà, y etc., etc.

Y al final diu rigurosamente histórico. Y ho escriu un testimoni presencial.

Pero resulta que tot es mentida; puig a Lloret no hi ha estació de ferrocarril, ni may n'hi ha hagut.

¡Han vist may una ficada de peus a la galleda, més gran?

El passat diumenge, el nostre estimat company en Cassimir Giralt, prengué part en un meeting de propaganda electoral que's celebrà a Vacarisses en favor del candidat solidari en Amadeu Hurtado.

Les radicals notes de Catalanisme que'n nom de METRALLA pronuncià'l nostre company, foren acullides ab gran entusiasme pels habitants d'aquella encontrada que aplaudiren sorollosament al orador. Ens felicitem de que les nostres doctrines hagin arrelat ab tanta forsa per tots els indrets de la nostra terra, despertant en la gran familia catalana les mateixas aspiracions de personalitat y reivindicació.

Catalans: avant sempre!

Ens diuen de Sabadell: En la fatxada de les Cases Consistorials ha sigut penjat el cartell anunciador de les fires y festes de la ciutat d'Alcoy, en quina ciutat va esser cremat el que nostre arcalde va enviarhi anunciant la nostra festa major.

Ja ho veuen els alcoyans; malgrat no estar el seu cartell redactat en nostra paria, es respectat de tothom donant probes de cultura. Ja pot enviar el seu l'arcalde de Palencia que també será respectat; per alguna cosa Sabadell es capdevanter (modestia apart) de la bona educació que posseheixen tots els pobles catalans, y en prova d'aixó que no hi ha ningú que estigui suscrit a El Lib. ral.

El passat diumenge una colla de lerrouxistas atracà devant de la estació de Sarrià a ún jove nacionalista, pel delict de portar a la solapa de l'americana un llasset ab els colors nacionals de Catalunya. No es estrany; perque lerrouxista, anticatalà y estúpit es igual. Y el lema del lerrouxisme es de... viva la camaraderia.

Al veure la candidatura anticatalana-lerrouxista hem sentit fonda satisfacció; ella es la confirmació de la gran victoria que obtindrà la solidaritat. En Sol y Ortega, en Serrallana, en Mir y Miró, en Lerroux... tapa, noy, tapa.

El nostre estimat amic y company en Joseph M.ª Folch y Torres ha obtingut el primer accessit en el concurs de novelas catalanas d'El Poble Català.

De tot cor felicitem al nostre amic pel seu nou triomf, al ensemps que li desitjem igual sort per la obra dramática que li será estrenada al Teatre Odeon, de Paris, a mitjans del mes pròxim.

Al lerrouxistas y reaccionaris d'El Nuevo Ideal, de Mataró, els advertim que no's molestin ni perdin el temps llevant lladruchs de gos falder contra METRALLA; quan responguin a las lluytas modernas de la discussió noble que sempre oferim els nacionalistas de METRALLA, allavors els concedirem la beligerancia de poguer discutir ab demòcratas com nosaltres.

Del Municipi: Llegim que han sigut delegats els senyors Magriñá, Rahola, Zurdo y Fuster pera representar a Barcelona en las festas que celebrará la ciutat de Toulouse.

Nosaltres creyem que's senyors Rahola, Fuster y Magriñá no acceptarán la companyia del obrero Zurdo, baix pena d'esser senyalats per totes las personas qu'estiman Barcelona, de poch escrupulosos.

El subjecte que ab aplanament de domicili entra en una habitació emprentilas a trets contra las personas que troba a dins, no es el més indicat pera representar enloch del món una ciutat civilizada y toterant com es la capital de Catalunya.

Avuy se posará a la venda el follet original del insigne escriptor D. Diego Ruiz, titolat Los Piamonteses de España, carta abierta al ciudadano Lerroux.

Recomanem als nostres llegidors la seva circulació. Els corresponsals que'l vulguin poden escriure a nostra Administració.

En Sol y Ortega ha publicat en las columnas del libelo «Liberal» un article protestant de que la Solidaritat vagi al copo en las eleccions del diumenge.

Aquest pobre home d'idees ja atrassadas y revelidas, no s'ha donat encare compte de lo qu'es, de lo que significa Solidaritat Catalana.

Solidaritat devia anar, com aixis ho fa, al copo, perque representa totes las voluntats y tots els pensars honrats dels ciutadans de Barcelona y de tota Catalunya. No es la candidatura d'un partit sol (en aquest cas sería censurable'l copo), sino la candidatura de tots els partits que integran la vida política de la nostra capital.

Es inútil que retregui que'n las eleccions últimas el antisolidari obtingueren 19.000 vots, volguent dir ab aixó que mereixen la beligerancia de partit polítich y, per tant, las minorias en la candidatura de Barcelona.

Aquests 19.000 vots obtinguts y els 22.000 que are obtindrán els antisolidaris, no representan, senyor Sol y Ortega, cap ideal noble, ni la República, ni la Monarquia; representan senzillament el centralisme, la tirania, la farsa, la ruina de Barcelona, el desordre estúpit, la intolerancia y el selvaticisme.

Sent aixis, no mereix beligerancia de ningú que s'estimi y estimi al pròxim, y vulgui el progrés y la tranquillitat de la seva patria. Sols els envejosos, els fracassats, las ànimas reaccionarias, els enemichs de Catalunya els poden aplaudir y els poden ajudar.

Ab fonda pena ens havem enterat de la mort de D. Joseph Via y Batlle, pare del distingit escriptor y ferm catalanista en Lluís Via, director que fou del excelent periòdic nacionalista Joventut.

Rebi el nostre company Lluís, el seus germans y demés familia, el nostre més sentit pesam.

Paraulas del ex-emperador: «Tengo muchas vidas a mi disposición, y antes no me rinda las venderé muy caras.»

Las dels altres, eh? Perque la teva, desde que vas tip y l'abillas mercès als babaus, no la exposaràs enloch. Te la estimas massa y la tens massa regalada; a lo únich que't creyem capàs d'exposarte, es a alguna indigestió de bons talls ó a alguna irritació de fino champagne.

Deu mil pesetas diuen que ha donat l'alegre Alegret al insipit sociólogo senyor Valenti y Camp, perque entrebanqui la elecció del digne nacionalista republicà senyor Carner, al dictricte del Vendrell.

Judas ha fet prosellits; no del tot, perque aquell traydor en un acte de remordiment se penjà, y en aixó duptem que l'imiti el joven sociólogo senyor Valenti y Camp.

Havem rebut una carta firmada ab las inicials P. S., encarregat d'El Siglo, tractant de desmentir las nostras acusacions contra la esmentada casa.

El fet de vindre firmada solament ab las inicials, ens relleva el treball de contestarla. No obstant, y per comensar, li farem las següents preguntas al nostre incognit remitent.

Es cert que las oficialas modistas guanyan per terme mitj 6 pesetas semmanals, ab tot y treballar 10 horas diarias?

Es cert que si arriban cinch minuts tart a la feyna, els hi descomptan el guany d'una hora de jornal?

Y per avuy, prou; un altre dia se continuará.

Ah! si el senyor P. S. vol passar per nostra redacció, pot ferho tots els diumenges d'onze a una.

Y per acabar; constili a n'ell y a tothom, que aquesta campanya, com totes las que vindrán, son inspiradas no més que per l'amor al pròxim y per las ansias de mellorament social que sentim y anhelem els que redactem METRALLA.

Sr. Director de METRALLA, Barcelona.

Ha molestat a algú que en el meeting de Solidaritat Catalana celebrat el dia de Pascua, al preguntant un orador republicà, qui es en Lerroux? contestés: un farsant. Y may diria qui son els ofesos? Donchs son els rouristes, els subdits del malehit cacich. Els puntals de la monarquia, convertits en defensors del gran rrevolucionario!

Quin, contrast mes evident!

Tan s'han enfurismat que han escrit a D. Alecandru dihentli que'm fassi processar, que ja tenen testimonis de lo dit publicament y afirman que'm farán retirar aquesta paraula.

Pobrets quina llástima!

Es tant lo qu'estich disposat a retirarla, que ho repeteixo novament: En Lerroux es un farsant.

JOSEPH VILA.

Arbucias 10 d'Abril de 1907.

Imp. J. Horta. - Barcelona